

เทศน์งานบรรจุอัฐิท่านอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร

ณ วัดป่าแก้ว บ้านชุมพล สกลนคร

เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๓๖

สังคหวัตถุ

นโม แปลว่า ความนอบน้อมแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ นี่แปลออกจากคำว่า นโม วันนั้บรรดาคณะศรัทธาทิ้งหลายทิ้งไกลทิ้งไกล ได้มีความเลื่อมใสศรัทธามาบริจาคนาคณาจารย์อัฐิอาจารย์สิงห์ทอง ถ้าจะเรียกว่าท่านอาจารย์สิงห์ทองก็ท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงตาบัวเลยไม่กล้าเรียก

ท่านสิงห์ทองเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาตั้งแต่เดิมตั้งแต่เริ่มออกบวชใหม่ ๆ และสนใจทางด้านปฏิบัติเรื่อยมา แล้วก็มาอยู่กับหลวงปู่มั่นด้วยกัน พอหลวงปู่มั่นมรณภาพแล้วก็ติดสอยห้อยตามเราเรื่อยมา จนกระทั่งมาถึงวาระที่โยมแม่มาอยู่ด้วย ก็พอดีกับคณะศรัทธาท่างบ้านชุมพลนี้ไปนิมนต์ท่านมาอยู่สถานที่นี้ ท่านก็เลยได้พาโยมแม่ท่านมาอยู่ที่นี่ จนกระทั่งถึงกาลอวสานแห่งชีวิตของท่าน

ท่านเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเอาจริงเอาจัง เรื่องความเพียรนี้ยกให้ว่าเก่ง เดินจงกรมนี้ทางจงกรมจนเป็นโสภเป็นแหว ท่านสิงห์ทองนี้เดินจงกรมขนาดนั้น แต่นิสัยชอบตลกหน่อย เวลาพูดมีตลกนิด ๆ เป็นนิสัยอย่างนั้นมาตั้งแต่เดิม แต่ท่านเอาจริงเอาจังมาก นี่ท่านมรณภาพหรือท่านเสียลงไปตายลงไปแล้ว ก็ยังแสดงให้เห็นเราทั้งหลายได้เห็นความปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ คือผลแห่งการปฏิบัติดีของท่านได้ปรากฏขึ้นมา เวลาที่อัฐิของท่านเริ่มกลายเป็นพระธาตุไปโดยลำดับลำดับแล้ว

ถ้าอัฐิได้กลายเป็นพระธาตุในเบื้องต้นแล้ว จะต้องกลายเป็นพระธาตุเรื่อย ๆ ไป ใครเก็บไว้ในสถานที่ใดจะเริ่มกระจายและแปรเป็นพระธาตุเรื่อย ๆ ไป พระธาตุนี้หมายถึงว่าอัฐินั้นจะได้แปรสภาพออกจากความเป็นอัฐิ แล้วกลายเป็นพระธาตุขึ้นมาเป็นเม็ดกลม ๆ ขนาดเมล็ดข้าวโพดนี้เป็นส่วนมาก นี่ท่านเรียกว่าพระธาตุ ท่านสิงห์ทองก็เริ่มอัฐิกลายเป็นพระธาตุมาโดยลำดับแล้ว นี่เป็นเครื่องแสดงให้เห็นเรื่องมรรคเรื่องผลของพระพุทธศาสนา ที่ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบได้รับมา ตั้งแต่ครั้งพุทธกาลเรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้

ถ้ายังมีท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบสนใจในการบำเพ็ญจิตตภาวนา รักษาสิกขาบทวินัยน้อยใหญ่ไว้เป็นอย่างดีอยู่แล้ว ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าก็คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานเราอย่างสด ๆ ร้อน ๆ นั้นเอง ไม่ผิดอะไรกับครั้งพุทธกาลเลย เพราะคำว่าสวาก

ชาติธรรมที่ว่าตรัสไว้ชอบแล้วนั้น ชอบตั้งแต่ขณะที่พระพุทธเจ้ารับสั่งคือตรัสเทศนาว่าการออกมา จนกระทั่งพระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว ธรรมะที่ทรงสอนไว้แล้วอย่างไรก็เป็นความชอบธรรมอยู่โดยลำดับลำดับ เพราะฉะนั้นผู้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามหลักศาสนาธรรม จึงเป็นผู้จะได้ทรงมรรคทรงผลเป็นอย่างดี ตามกำลังความสามารถของตน นับตั้งแต่กัลยาณปุถุชน กัลยาณภิกษุ ขึ้นไปพระโสดา พระสกิทาคา พระอนาคา พระอรหันต์ นี้อยู่ในห้วงแห่งศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าที่ครอบไว้หมดแล้ว

ท่านผู้ใดตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบไม่ว่าสมัยใด ตลอดถึงสมัยทุกวันนี้ จะต้องเป็นผู้มีมรรคมีผลเป็นที่ทรงไว้ภายในจิตใจโดยทั่วถึงกัน เพราะธรรมไม่มีคำว่าล่าเอียง ขอให้ผู้มีปฏิบัติดีปฏิบัติชอบยังอยู่ในศาสนานี้เถิด คำว่ามรรคผลนิพพานจะไม่ห่างเหินจากผู้นั้นไปได้เลย จะต้องเป็นผู้ได้รับมรรครับผล นี่ท่านสิ่งทองก็เป็นองค์หนึ่งที่น่าใจแล้วว่าเป็นผู้ทรงมรรคทรงผล คำว่าอัฐิกลายเป็นพระธาตุนี้ตามตำราท่านแสดงไว้ว่า ต้องเป็นพระอรหันต์เท่านั้นอัฐิถึงจะกลายเป็นพระธาตุได้ นี่ก็แสดงให้เห็นอย่างนั้นแล้ว ถึงจะบอกหรือไม่บอกก็ตามว่าท่านเป็นพระประเภทใด เราก็คงทราบได้โดยเหตุผลอันนี้เอง นี่คือผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจะเป็นผู้ได้ทรงมรรคทรงผล

พวกเราทั้งหลายที่มากราบไหว้บูชาท่านเป็นขวัญตาขวัญใจ เป็นที่ระลึกของเรา มาทั้งทางไกลทั้งใกล้ วันนี้เป็นที่ภาคภูมิใจได้บำเพ็ญกุศลกับท่าน และตลอดครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่มาจากที่ต่าง ๆ ซึ่งล้วนแล้วตั้งแต่เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ในป่าในเขาลำเนาไพร วันนี้เป็นโอกาสอันดีที่เราทั้งหลายจะได้พบเห็นท่านและกราบไหว้บูชาท่าน เพราะท่านมาในงานนี้

วันนี้จึงเป็นที่ภูมิใจของชาวเราทั้งหลาย ที่ได้เห็นชาวพุทธทั้งฝ่ายฆราวาสและพระภิกษุสงฆ์ทั้งหลายมารวมกัน เรียกว่า สมณานนฺจ ทสฺสนํ การเห็นสมณะคือผู้สงบกาย วาจาใจจากบาปทั้งหลายนั้น เป็นมงคลอันสูงสุด นี้ในมงคล ๓๘ ประการท่านแสดงไว้อย่างนี้

คำว่าสมณะนั้นตามที่ท่านแสดงไว้ในตำราว่ามีอยู่ ๔ ประเภท สมณะที่หนึ่งคือพระโสดา สมณะที่สองคือพระสกิทาคา สมณะที่สามคือพระอนาคา สมณะที่สี่คือพระอรหันต์ บุคคล ๔ ประเภทนี้ท่านเรียกว่าสมณะ การที่เราได้มาเห็นสมณะผู้สงบกายวาจาใจจากบาปทั้งหลายดังกล่าวมานี้ จึงถือเป็นมงคลอันสูงสุด แล้วคำว่าสมณะดังที่กล่าวมา ๔ ประเภทนี้ก็ไม่นอกเหนือจากความสามารถความประพฤติปฏิบัติ ความอุตสาหะพยายามของชาวเราทั้งหลาย ซึ่งเป็นชาวพุทธด้วยกันไปได้ เราจะต้องได้ทรงมรรคได้ผลได้ใจได้ไม่สงสัย ถ้า

เราตั้งใจประพฤติปฏิบัติตัวให้เป็นลูกศิษย์ที่มีครู มีครูสอน คือดำเนินตามแบบฉบับของ พระพุทธเจ้า เป็นอุบาสกอุบาสิกาที่ดำเนินตามแนวแนวทางของอุบาสกอุบาสิกา เป็น พระภิกษุสามเณรก็ดำเนินตามหลักธรรมหลักวินัยของพระภิกษุสามเณร ย่อมจะมีสิทธิ์ ได้รับผลเป็นเครื่องตอบแทน คือสมณะทั้งสี่นี้อย่างใดอย่างหนึ่งโดยไม่ต้องสงสัย

เพราะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านั้นสอนคนให้ดี ดีเป็นลำดับลำดับ ไม่ใช้สอนคน ให้ชั่ว ส่วนกิเลสที่นั่นเสียมสอนคนมีแต่สอนคนให้ชั่วซ้ำลามก ผลที่สุดตัวเองก็เชื่อตัวเอง ไม่ได้ เนื่องจากกิเลสมันเข้าสิงอยู่ในจิตใจเป็นเนื้อเป็นหนังของตัวเองเสียเต็ม ภายในจิตใจ แสดงออกมาก็แต่เครื่องหลอกหลวงตมตม หลอกหลวงตมตมเจ้าของแล้วก็ไป หลอกหลวงตมตมคนอื่น แล้วโลกอันนี้ถ้ามีกิเลสเต็มหัวใจ ไม่สนใจในอรรถในธรรมเป็น เครื่องต้านทานหรือชะล้างกันบ้างแล้ว โลกนี้จะเต็มไปด้วยความปลิ้นปล้อนหลอกหลวง ทาที่ ไว้วางใจกันไม่ได้ แม้ที่สุดพ่อแม่กับลูกก็ไว้วางใจกันไม่ได้ เพราะไม่มีธรรมเป็นเครื่องปกครอง

เพียงรัก ความรักว่าเป็นลูกเป็นพ่อเป็นแม่กันเฉย ๆ นั้น โดยไม่มีธรรมเข้าเคลือบ แฝงอยู่ในนั้นเลย นี้ไม่มีคุณค่าอะไรนักเลย ล้มไปเมื่อไรก็ได้ แตกกระจัดกระจายเป็น เปรตเป็นผีเป็นยักษ์เป็นมารต่อกันในขณะใดก็ได้ แต่ถ้ามีธรรมแทรกอยู่ในนั้นแล้ว พ่อ ต้องเป็นพ่อ แม่ต้องเป็นแม่ ลูกต้องเป็นลูก น้องต้องเป็นน้อง พี่ต้องเป็นพี่ รักกันเมตตา สงสารกัน ผากเป็นผากตายต่อกัน ถึงชีวิตก็สละเพื่อกันได้ ที่จะทำความเสียหายต่อกันนี้ เป็นไปไม่ได้ เพราะอำนาจแห่งธรรมฝังลึกยิ่งกว่าโลก นี้แลธรรมจึงเป็นของสำคัญมาก

ใครอยากมีพ่อดีแม่ดีลูกดีหลานหลานเหลนพี่ป้าน้าอา ที่สนิทสนมกลมกลืนซึ่งกันและ กัน ผากเป็นผากตายกันได้ ต่างคนต่างให้มีศีลธรรมภายในจิตใจ ให้มีความเมตตาสงสาร ให้มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน ให้มีความจงรักภักดีต่อกัน ให้มีความเสียสละต่อกันอย่า ตระหนี่ถี่เหนียว ควรจะสละช่วยกันได้มากน้อยเพียงไรให้เสียสละเถิด เพราะความเสียสละ เหล่านี้เป็นคุณค่า เป็นของมีประโยชน์มากมายยิ่งกว่าความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นไหน ๆ

ความตระหนี่ถี่เหนียวแม้จะอยู่กับตัวของเราเองก็หาความสุขกับมันไม่ได้ ยิ่งคนอื่น ด้วยแล้วก็ไม่มีใครมาแอบมาอิงแหละ เพราะความตระหนี่ย่อมเป็นความเห็นแก่ตัวไปด้วย ความเอารัดเอาเปรียบเป็นไปด้วยกันนั้น ไม่ว่าจะเล่ห์ไต่เหลี่ยมไต่ขี้จิกจากความตระหนี่ ความเห็นแก่ตัวนี้เป็นรากฐานอันสำคัญ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเข้ากับใครก็ได้ อยู่กับ ลูกหลานเหลน อยู่กับพ่อกับแม่ ลูกเต้าพ่อแม่อยู่อยู่ด้วยกันถ้ามีธรรมชาติอันนี้เป็นใหญ่ เป็นโตอยู่แล้ว พ่อกับแม่ก็แตกจากกันไปหมด

ท่านจึงสอนไว้ในสังคหวัตถุว่า ทานญจ เปยฺยวชฺชญจ อตฺถจริยา จ ยา อธิสมมานตฺตตา จ ธมฺเมสุ ตตฺถ ตตฺถ ยถารหํ การให้ทาน การเสียสละเล็กน้อย ทั้งวัตถุทั้งคุณธรรมภายในจิตใจหนึ่ง การพูดมีเหตุมีผลไพเราะเพราะพริ้งไม่ยังบุคคลอื่นให้เสียหาย แต่ยังบุคคลอื่นให้ได้รับผลรับประโยชน์จากการพูดที่เป็นสัตย์เป็นจริงของตนหนึ่ง และการประพฤติตนให้เป็นประโยชน์แก่โลก ไม่ว่าเราจะมีสมบัติเงินทองข้าวของหรือความรู้วิชาใด ๆ เราไม่หึงหวงไว้เฉพาะเราคนเดียว ยังมีการเฉลี่ยเผื่อแผ่แก่ญาติมิตรสหายที่เกี่ยวข้องกัน ตลอดถึงผู้จำเป็นมากขึ้น จนกระทั่งถึงสัตว์เดรัจฉาน ก็มีการสงเคราะห์ส่งหากันไปตามเกิดตามมี เต็มความสามารถของตน แล้วก็ความไม่ถือเนื้อถือตัว ไม่เยอหยิ่งจองหองนี้เป็นข้อที่สี่ ไม่พองตน มีตนสม่าเสมอกับบรรดาเพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย เข้าที่ไหนเข้าได้สนิทไปได้หมด ด้วยความไม่ถือเนื้อถือตัว ไม่เยอหยิ่งจองหอง ไม่อวดเนื้ออวดตัว ไปที่ไหนเข้าได้หมด แม้ที่สุดกับสัตว์เดรัจฉานเขาก็รัก

ธรรม ๔ ประเภทนี้เป็นธรรมประจำโลก ท่านสอนไว้อย่างนี้ ถ้าวางธรรม ๔ ประการนี้ได้ขาดหรือเบาบางลงไปจากโลก เฉพาะอย่างยิ่งโลกมนุษย์เรา และธรรมเหล่านี้ได้ขาดสะบั้นลงไปเสียเท่านั้น แม้ที่สุดพ่อแม่ลูกเต้าหลานเหลนอยู่ด้วยกันไม่ได้ แยกกระจัดกระจายกันไปเลย ไม่มีฝั่งมีฝ้าเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวกันได้เลย เพราะฉะนั้นท่านจึงให้มีการสงเคราะห์สงหา ให้มีความเมตตาสงสาร ให้มีการเสียสละ ให้มีความซื่อสัตย์สุจริต จงรักภักดีต่อกัน การพูดการจกัหวังเหตุหวังผลหวังประโยชน์ต่อกัน การทำประโยชน์ให้โลกตั้งแต่แคบจนกระทั่งถึงกว้างนี้ ไม่ปล่อยไม่ละไม่วาง ความไม่ถือเนื้อถือตัว เข้าไปได้หมดทุกชาติชั้นวรรณะตลอดถึงสัตว์เดรัจฉาน เพราะความไม่ถือตัว อันนี้ก็เป็นมงคลอันหนึ่ง ๆ แต่ละอย่าง ๆ

เท่าที่โลกเรามีความปึกแผ่นมั่นคง มนุษย์อยู่ด้วยกันได้ สัมครสมานกันได้ ไม่ว่าจะชาติชั้นวรรณะใด หรืออยู่ภาคใดเมืองใดก็ตาม เมื่อมีธรรมเหล่านี้เข้าสมานแล้วสนิทกันได้ทั้งนั้นคนเรา เพราะฉะนั้นขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ยึดธรรมเหล่านี้ไปเป็นเครื่องปฏิบัติตัวเอง แล้วประสานต่อเพื่อนฝูงหรือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ต่างคนต่างจะมีความจงรักภักดี มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน มีความรักใคร่ชอบพอกัน ผากเป็นผากตายกันได้ด้วยธรรมเหล่านี้

เฉพาะอย่างยิ่งในสมัยปัจจุบันนี้ สิ่งที่เด่นมากที่สุด ซึ่งจะทำได้ให้แยกอยู่ทุกเวลาล่าเวลาไม่ว่างกลางวันกลางคืนยืนเดินนั่งนอน นั่นก็คือเรื่องราคะตัณหา ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำคำนี้ไว้ให้ดี นี้คือไฟเผาโลก ราคะตัณหาที่เคยมีมาตั้งแต่เดิมตั้งแต่แดนสมมุติมีมา

จนกระทั่งบัดนี้ แต่ปราชญ์ทั้งหลายท่านรักษาสิ่งเหล่านี้ให้อยู่ในขอบเขตเหตุผล ให้อยู่ในความพอดีพอดี โลกแม้จะมีราคะตัณหาอยู่ก็ตาม ก็ไม่แสดงความเป็นพิษเป็นไฟเผาไหม้ซึ่งกันและกันอย่างออกหน้าออกตาหน้าคือหน้าด้านเหมือนอย่างทุกวันนี้

เพราะท่านมีธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษา มีเขามิเรา มีใกล้มีไกล มีพ่อแม่มีแม่มีลูกมีเต้า มีญาติมีมิตร มีใกล้มีไกล มีสามีภรรยาไม่ใช่สามีภรรยารู้จักกันหมด แล้วต่างคนต่างปฏิบัติตามที่รู้แล้วนั้น ไม่ก้าวก้าวซึ่งกันและกัน โลกจึงอยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุขเรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ทั้ง ๆ ที่ราคะตัณหาที่มีอยู่กับทุกตัวสัตว์ เว้นพระอรหันต์เท่านั้น นอกนั้นมีด้วยกัน แต่ต่างคนต่างรักษาอย่างนี้ด้วยธรรมของพระพุทธเจ้า จึงเรียกว่าปราชญ์ทั้งหลายท่านนำกันมาด้วยความสงบร่มเย็น เพราะมีธรรมเป็นเครื่องเยียวยา เป็นเครื่องรักษา

แต่ทุกวันนี้ธรรมเราไม่อยากจะว่าเห็นห่าง เพราะไม่เคยใกล้ชิดติดพันกับธรรมมาพอที่จะให้เห็นห่างเลย มันเห็นห่างมาตั้งแต่วันเกิด พ่อแม่ก็ไม่เคยรู้จักศีลจักรธรรม ลูกเต้าหลานเหลนเกิดขึ้นมาก็ไม่เคยรู้จักศีลจักรธรรม จึงควรพูดได้เต็มปากว่าสมัยทุกวันนี้เราไม่ได้สนใจกับบรรดากับธรรม ไม่รู้ว่าธรรมเป็นยังไง รู้แต่เรื่องกิเลสตัณหาที่มันพอกพูนในหัวใจ แล้วติดดินยิ่งกว่าสุนัขหน้าเดือน ๙ เดือน ๑๐ เท่านั้น เพราะฉะนั้นโลกจึงได้ร้อน

ถ้าเราต้องการให้โลกมีความสงบร่มเย็น เฉพาะอย่างยิ่งครอบครัวของเรา ให้เห็นใจกัน เมียมียุคค่าเต็มหัวใจของผัว ผัวมีคุณค่าเต็มหัวใจของเมีย ต่างคนต่างรักต่างสงวนกันแล้ว ต่างคนก็มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน ต่างคนต่างฝากเป็นฝากตายจงรักภักดีต่อกันแล้ว ครอบครัวนี้แลเป็นรากฐานสำคัญที่จะยังวงศ์สกุลของเราให้แน่นหนามั่นคง และเจริญรุ่งเรืองสืบต่อไปจนกระทั่งลูกเต้าหลานเหลน

เมื่อเรารักษาศีลธรรมข้อนี้ไว้ได้เราจะเป็นผู้ที่มีความสงบร่มเย็น เอ้า ราคะตัณหาที่ยอมรับว่ามี แต่ต่างคนต่างรักษา อย่าต่างคนต่างเอาออกมาเผาผลาญซึ่งกันและกันจนไม่มีขอบเขตเหตุผลอะไรเลย ไม่มีเขตมีแดน โลกจึงพินาศได้ด้วยเพราะเหตุนี้เอง อันนี้เวลานี้กำลังรุนแรงมาก ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้รู้เนื้อรู้ตัว ลูกเล็กเด็กแดงเกิดขึ้นมามีแต่อย่างนี้เอาไปป้อนเขา เอาไปป้อนเด็ก ๆ เสียไปหมดทีเดียว วิชยุ เทวทัต วิติโธ นี่แหละเป็นตัวสำคัญที่เข้าทำลายเด็กให้เสียผู้เสียคนซึ่งเสียมาแต่พ่อแม่อยู่แล้ว ลูกเต้าหลานเหลนก็เสียมาตาม ๆ กันไปหมด นี่เพราะความไม่มีศีลมีธรรม ไม่มียางอาย มีแต่ความฟุ้งเฟ้อเห่อคะนองโดยถ่ายเดียว เลยกลายเป็นคนหน้าด้านไปหมด คนเราลงถ้าได้หน้าด้านแล้วร้ายกว่าสัตว์นะ เพราะฉะนั้นเราเป็นคนอย่าให้เป็นเหมือนสัตว์จะร้ายกว่าสัตว์ จงเป็นผู้มี

ศีลธรรมเป็นเครื่องปกครองรักษาตนและครอบครัวของตน แล้วต่างคนต่างจะอยู่ร่วมกัน
เป็นสุขในโลกอันนี้ตลอดกาลนานไป

ในการแสดงธรรมเทศนาคราวนี้ ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอความสุขความเจริญจง
มีแก่พี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ
